

Sygn. akt II AKzw 107/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Różański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Łuksik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Andrzeja Kiełtyki

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **M. S.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt III Kow 2236/12/wz

o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1§ 2 k.k.w. oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.)

postanawia:

I. **utrzyma**ć w mocy zaskarżone postanowienie,

II. **zwołn**ić skazanego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami zaś obciążyć Skarb Państwa,

III. **zasądzi**ć od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...), S. i (...) w R., kwotę 147, 60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną skazanemu przez adwokata R. J. S., w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wskazany powyżej postanowieniem Sąd Okręgowy w Rzeszowie odmówił skazanemu M. S. udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, uznając, iż cele kary z art. 67§ 1 k.k.w. nie zostały osiągnięte.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego, zarzucając:

1) dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że zachowanie skazanego w czasie odbywania kary pozbawienia wolności nie pozwala na zastosowanie w stosunku (do niego – dop. SA) instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, a w konsekwencji,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 77 § 1 k.k. poprzez odmowę udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia

z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, pomimo, że spełnione są przesłanki pozwalające na zastosowanie tej instytucji w stosunku do skazanego.

W konkluzji, żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty zasadniczej kary pozbawienia wolności, zwolnienie skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zasądzenie kosztów obrony z urzędu według norm taryfowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając wniosek skazanego przez pryzmat określonych w art. 77 § 1 k.k. przesłanek Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznał, iż nie zasługuje on na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zwolnienia.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno, stanowisko, jak i argumentację zaprezentowaną na jego poparcie przez Sąd I instancji. Ponowne przytaczanie motywów uzasadnienia Sądu Okręgowego jest zatem zbędne.

Przywołane przez autora zażalenia okoliczności nie dają podstawy do uznania, iż po stronie skazanego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd II instancji dostrzega wagę tych okoliczności, jednak nie może pomijać innych, które nie są już tak korzystne dla skazanego, a zostały przedstawione w opinii jednostki penitencjarnej, a następnie zawarte w uzasadnieniu postanowienia.

Okoliczności takie jak: degradacja skazanego do zakładu karnego typu zamkniętego, brak kar dyscyplinarnych, jak i wniosków nagrodowych nie dają podstaw do udzielenia warunkowego zwolnienia, gdyż - jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 8 marca

2012 r., II AKZw 113/12, KZS 2012/4/29 – „dla stwierdzenia pozytywnej prognozy kryminalnej potrzebne jest postępowanie skazanego w zakładzie karnym powyżej normy wyrażającej się biernym podporządkowaniem się wymaganiom stawianym osobom odbywającym karę, a to aktywność skazanego w dążeniu do wykazania gotowości respektowania zasad współżycia w społeczeństwie (zob. postanowienie SA w Krakowie z dnia 13.10.1999 roku, II AKZ 467/99, KZS 10/99 poz. 42).” Analogiczne stanowisko prezentowane jest w literaturze przedmiotu, gdzie wskazuje się, iż proces resocjalizacji sprawcy może zakończyć się sukcesem tylko wtedy, gdy skazany będzie czynnie uczestniczył w tym procesie (A. Zoll [w:] G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II, teza 6 do art. 77).

Nie można pomijać przy budowaniu prognozy kryminologicznej faktu odbywania przez skazanego kary w systemie zwykłym. Skazany nie ma obowiązku odbywania kary w systemie programowanego oddziaływania, jednak odbywanie kary w systemie zwykłym świadczy o braku zaangażowania skazanego w proces resocjalizacji. Nie sposób odmówić słuszności zapatrywaniu prezentowanemu w judykaturze (m. in. w post. SA

w L. z dnia 25 sierpnia 2010 r., II AKZw 672/10, LEX nr 628249, KZS 2010/12/55, OSA 2011/12/19-21), iż „od osadzonego ubiegającego się

o udzielenie warunkowego zwolnienia oczekiwać należy szczególnego zaangażowania i aktywności w kierunku zmiany osobowości

i dotychczasowego trybu życia. Jedną z form dążenia do dokonania tego rodzaju zmian jest odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania. Skazany odbywający karę w takim systemie ma bowiem możliwość dokonania wglądu w dotychczasowe postępowanie i jego przeanalizowanie.”

Zdarzenie, jakie miało miejsce podczas posiedzenia Komisji Penitencjarnej w dniu 13 grudnia 2012 r. poddaje w wątpliwość dokonane przez skazanego rzekome przewartościowanie zachowania. Zgodzić się trzeba ze stanowiskiem administracji, iż taka postawa wskazuje tylko na pozorne przewartościowanie, mające podłoże wyłącznie manipulacyjne.

Mając na względzie naprowadzone wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, iż proces resocjalizacji skazanego powinien być w dalszym ciągu kontynuowany w warunkach zakładu karnego i w związku z tym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

O wysokości wynagrodzenia za czynności obrończe, wykonane z urzędu, orzeczono w oparciu o art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z zm.) oraz § 15 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.